

Arrest

nr. 218 023 van 8 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. ASSELMAN *loco* advocaat M. LYS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 3 januari 1998.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 14 november 2015 en dient op 30 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 12 oktober 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 30 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart Afghaans staatsburger te zijn, u bent Tadzjiek van origine en u bent afkomstig uit het dorp Namaz Jai in het district Hisa-e-Awal-e-Kohestan in de provincie Kapisa.

U verklaart dat uw vader een kledingwinkel had in de bazaar en dat u daar af en toe een handje hielp. Uw oudste broer, H(...) B(...), was afgestudeerd als ingenieur en is in 2011 beginnen werken voor de Amerikaanse troepen als ingenieur en als tolk. Hij werkte voornamelijk in andere provincies, zoals Kandahar en Paktika. Om de twee à drie maanden kwam hij voor een nacht naar huis. 's Morgens vertrok hij weer erg vroeg, omdat het voor hem, omwille van zijn job, te gevaarlijk was.

Jullie slaagden er jarenlang in om de job van uw broer geheim te houden, maar op de een of andere manier is dat toch uitgelekt. Na verloop van tijd ontving uw vader via de mullah van de moskee een dreigbrief van de taliban. De dreigementen gingen over het werk van uw broer, dat hij een ongelovige was en moest stoppen met werken voor buitenlanders. Korte tijd later volgde een tweede brief van de taliban, ook de sfeer in het dorp ten aanzien van uw familie werd grimmiger, in de moskee werden jullie als ongelovigen uitgescholden. Eén à twee maanden later volgde nog een derde brief, deze keer van Hizb-e-Islami. Hierna gingen jullie klacht indienen bij de politie, maar zij konden jullie niet helpen.

Door deze gespannen situatie en doordat u telkens werd uitgescholden, werd u heel erg kwaad en hebt u op een dag een raam van de moskee ingegooid met een steen. Een bewaker van de moskee had u echter gezien en diezelfde avond kreeg u thuis bezoek van enkele mensen van de moskee samen met de taliban. Uw moeder had u in de oven verstopt en uw vader gaf toe dat u het raam van de moskee had kapot gemaakt, hij verzekerde de bezoekers ervan dat hij u zelf zou straffen en u vervolgens naar hen zou brengen.

Hierna heeft uw vader uw broer gecontacteerd om te bespreken wat jullie zouden doen en werd er beslist dat u het land zou moeten verlaten. Uw broer contacteerde een smokkelaar en in september 2015 hebt u Afghanistan verlaten. U bent via Pakistan en Iran naar Turkije gereisd, stak vervolgens de Middellandse Zee over en reisde verder over land richting België, waar u op 30 november 2015 asiel hebt aangevraagd bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw taskara, een kopie van de taskara van uw broer, een kopie van de taskara van uw vader, een dreigbrief van Hizb-e-Islami, een klacht bij de politie, kopieën van de badges van uw broer, kopieën van tewerkstellingsattesten van uw broer, een e-mailconversatie over de visumaanvraag van uw broer, een kopie van een brief van uw broer in verband met zijn visumaanvraag, kopieën van aanbevelingsbrieven over uw broer en foto's van uw broer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen met de taliban. Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd uw relaas en uw vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Vooreerst kan niet zomaar worden aangenomen dat u louter omwille van de werkzaamheden van uw broer als tolk en ingenieur voor de Amerikanen – wat u onder meer staft aan de hand van een aantal documenten (documenten 6-15 + zie verder) – een gegronde vrees op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan heeft. De “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 stellen uitdrukkelijk dat de nood aan bescherming voor personen die beschouwd worden als aanhangers van de Afghaanse overheid of van de internationale gemeenschap in Afghanistan afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn tewerkstelling

niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

In deze context kan erop gewezen worden dat uw broer het in één van zijn applicatiebrieven voor zijn Amerikaanse visumaanvraag, nl. op 1.07.2014, heeft over bedreigingen aan zijn adres en dat hij niet naar zijn dorp durft teruggaan omdat de dorpingen er daar mee dreigden hem en zijn ouders te vermoorden omwille van zijn werk voor de Amerikanen (document 9). Nog los van het feit dat het hier louter persoonlijke, blote verklaringen van uw broer betreffen in het kader van een visumaanvraag, dient benadrukt te worden dat deze beweringen niet volstaan om te overtuigen van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde. Immers, hoewel uw familie in uw dorp toen al (i.e. zomer 2014) in een negatief daglicht kwam te staan omwille van het werk van uw broer, blijkt desondanks uit uw verklaringen dat u en uw familieleden steeds in uw dorp zijn blijven wonen, dat uw vader zijn winkel bleef openhouden, dat u naar school bleef gaan, dat uw familie het dorpsleven bleef verderzetten en dat uw broer zelfs nog af en toe op bezoek kwam in uw dorp. U verklaarde daarbij ook meermaals dat uw broer op zijn werk bij de buitenlanders veilig is, dat hij goed wordt beveiligd en dat hij op zijn werk niet kan worden gearresteerd (CGVS p.4,8,9,12,14,15,18,21). Gelet op deze vaststellingen kan dan ook bezwaarlijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden afgeleid of geconcludeerd worden dat deze omstandigheden leidden tot een accumulatie ervan voor uw familie. Bijgevolg kan nogmaals herhaald te worden dat louter hiermee niet is aangetoond dat u omwille van de functie van uw broer een gegronde vrees voor vervolging kende.

Wat de elementen betreft die de concrete aanleiding betekenden voor uw vertrek uit land (nl. in najaar 2015 (mizan 1394), dus een jaar à anderhalf jaar na juli 2014, zie boven) werden verschillende opmerkelijke vaststellingen gedaan die de geloofwaardigheid hiervan ernstig ondermijnen. Zo werd een belangrijke tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen bij het CGVS enerzijds en uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) anderzijds. Het valt namelijk op dat u ten overstaan van het CGVS verklaarde dat uw familie verschillende dreigbrieven heeft ontvangen omwille van de job van uw broer, dat jullie door de dorpingen voor ongelovigen werden uitgescholden, dat u daardoor ontzettend kwaad bent geworden, vervolgens het raam van de moskee hebt ingegooid waarna mensen van de moskee met mensen van de taliban naar uw huis zijn gekomen om u te bestraffen – u hebt het zelfs over de doodstraf – (CGVS p.9,10,15,16,17,18,19), terwijl u aanvankelijk bij de DVZ had beweerd dat u nooit zelf werd bedreigd, u verklaarde dat u het land hebt verlaten alvorens dat heeft kunnen gebeuren (DVZ Vragenlijst vraag 3.5). Wanneer u op deze opmerkelijke tegenstrijdigheid werd gewezen, verklaarde u dat u niet genoeg tijd had gekregen bij de DVZ om alles te vertellen. U verklaart dat u nog verder had willen vertellen, maar dat u de tijd niet kreeg (CGVS p.20). Echter, tijdens het gehoor bij de DVZ werd u gevraagd om een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land en werd u expliciet gevraagd of u zelf ook bedreigd bent geweest (DVZ Vragenlijst vraag 3.5). Dat u vervolgens verklaart dat u nooit persoonlijk werd bedreigd, terwijl u bij het CGVS het tegenovergestelde beweert is niet aannemelijk. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijs worden verwacht om gedurende de volledige asielprocedure eenduidige en coherente verklaringen af te leggen, zeker over zaken die de kern van zijn asielrelaas betreffen, en al zeker over persoonlijke bedreigingen of feiten die hem rechtstreeks aanbelangen. Dit is in casu niet het geval.

Daarnaast legde u weinig coherente verklaringen af over de chronologie en het tijdsverloop van de gebeurtenissen die aanleiding zouden hebben gegeven tot uw vertrek uit uw land. Zo vertelde u aanvankelijk dat u het raam van de moskee had kapot gegooid en dat u twee à drie dagen later uit Afghanistan bent weggevlucht (CGVS p.16), om later te beweren dat u nog dezelfde avond dat u het raam van de moskee had gebroken bent vertrokken (CGVS p.17). Wanneer u op uw inconsistente verklaringen werd gewezen, zei u dat u het over de dreigbrief van Hizb-e-Islami had, dat u die twee à drie dagen voor uw vertrek had gekregen en dat het een misverstand betrof (CGVS p.17,20). Echter, na een grondige herlezing van uw verklaringen kan bezwaarlijk worden besloten dat u het over de dreigbrief van Hizb-e-Islami had toen u verklaarde dat u twee à drie dagen nadat u het raam van moskee had ingegooid uit uw land bent weggevlucht, omdat de situatie sindsdien onhoudbaar was (CGVS p.16). Ook over wanneer u de dreigbrieven hebt ontvangen was u weinig eenduidig. U verklaarde namelijk aanvankelijk dat u slechts enkele dagen nadat u de eerste dreigbrief van de taliban had ontvangen al een tweede dreigbrief kreeg en dat het daarna nog één à twee maanden duurde vooraleer de laatste brief van Hizb-e-Islami kwam (CGVS p.10,16), terwijl u later beweerde dat er ongeveer een maand tussen de eerste en de tweede dreigbrief zat en dat u vervolgens slechts na een week de derde dreigbrief hebt gekregen (CGVS p.18). Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw concrete vluchtaanleiding aangetast.

Voorts is het opvallend dat u het enige gezinslid bent dat is moeten vluchten omwille van het werk van uw broer, terwijl uit uw verklaringen en uit de dreigbrief die u neerlegt blijkt dat niet alleen u, maar uw volledige familie werd bedreigd. U verklaarde namelijk zelf dat de dreigbrieven in het algemeen voor uw familie waren en in het document dat u neerlegt wordt melding gemaakt van verschillende dreigbrieven aan de familie, waardoor 'de familieleden' de doodstraf verdienen (Document 4, CGVS p.17,21). Dat u nu beweert dat het voor u heel gevaarlijk was, maar dat oude mensen, vrouwen en kinderen niet worden lastiggevallen door de taliban of een andere groep (CGVS p.17,21), kan dat ook niet anders als worden afgedaan als een louter blote bewering die u op geen enkele objectieve manier weet te staven, u verklaart enkel dat dit altijd al zo is geweest (CGVS p.17), wat niet als afdoende kan worden beschouwd.

Wat uw overige verklaringen betreft dat de mullah van de moskee zei dat hij u naar Tagab zou sturen, naar een opleidingscentrum van de taliban en dat hij u zou inzetten voor de jihad (CGVS p.10), moet worden opgemerkt dat dit gezien uw persoonlijke situatie weinig aannemelijk overkomt. U verklaart dat de mullah u dit vertelde twee dagen voor u de dreigbrief van Hizb-e-Islami hebt ontvangen (CGVS p.10), dus nadat uw familie reeds twee dreigbrieven van de taliban had ontvangen. Dat de mullah u echter zou voorstellen om met de taliban mee te gaan vechten terwijl u en uw familie net door hen worden bedreigd met de dood en de mullah daar overduidelijk van op de hoogte is, komt weinig overtuigend over.

Op basis van de bovenstaande vaststellingen kan niet aangenomen worden dat u, als broer van een tolk en ingenieur die samenwerkt met de Amerikanen, indien u zich bij terugkeer opnieuw vestigt in Namaz Jai in het district Hisa-e-Awal-e-Kohistan (provincie Kapisa), louter omwille van de werkzaamheden van uw broer een gegronde vrees op vervolging heeft.

De documenten die u neerlegt zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Hierover moet immers worden benadrukt dat documenten louter een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas herstellen. Daarbij komt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst, waardoor de objectieve bewijswaarde van Afghaanse documenten hoe dan ook relatief is. Zodoende zijn de dreigbrief van Hizb-e-Islami en de klacht bij de politie, gezien uw ongeloofwaardige verklaringen, dan ook niet bij machte om deze vastgestelde ongeloofwaardigheid om te buigen. De kopieën van de taskara van uw broer, van zijn verschillende werkbades, van documenten over zijn tewerkstelling, van brieven betreffende zijn visumaanvraag voor de Verenigde Staten, van de aanbevelingsbrieven en de foto's van uw broer bevestigen enkel dat uw broer werkzaam is/was voor de Amerikaanse troepen in Afghanistan. Hier wordt dan ook niet aan getwijfeld. Uw taskara en de kopie van de taskara van uw vader bevatten louter persoonsgegevens over u en uw vader, meer niet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Hisa-e-Awal-e-Kohestan in de provincie Kapisa te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kapisa province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Kapisa behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Kapisa plaatsvinden voornamelijk doelgericht van aard zijn, waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisceerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Kapisa als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Het conflictgerelateerd geweld dat er in de provincie plaatsvindt, is immers hoofdzakelijk geconcentreerd in de zuidelijke districten, met name Tagab, Nejrab en Alasay en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De noordelijke districten vormen dan ook vaak een toevluchtsoord voor de burgers die het geweld in Tagab, Nejrab en Alasay ontvluchten. De provincie Kapisa scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Hisa-e-Awal-e-Kohestan in de provincie Kapisa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kapisa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij voert aan dat uit het feitenrelaas blijkt dat zij en haar familie het slachtoffer zijn geweest van bedreigingen door de taliban. Zij meent dat haar problemen nog steeds actueel zijn en dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gedood door de taliban. Zij bevestigt haar eerdere verklaringen desbetreffend en stelt dat de verwerende partij de focus verkeerd legt betreffende de aanleiding voor haar vertrek. Zij benadrukt dat noch het profiel van haar broer, noch de dreigbrieven die zij en haar familie mochten ontvangen van de taliban de directe aanleiding waren voor haar vertrek. De eigenlijke aanleiding was volgens haar het incident waarbij zij met een steen het raam van de moskee zou hebben ingegoooid.

De verzoekende partij voert verder aan dat zij inmiddels ook wordt gezocht door de autoriteiten. Haar familie zou twee weken na haar vertrek uit Afghanistan een brief hebben ontvangen van het ministerie van de hadj waarin zij zou zijn veroordeeld tot de doodstraf wegens het ingooien van het raam van de moskee. De verzoekende partij stelt dat haar broer deze brief reeds per post naar haar heeft opgestuurd. Haar broer zou zelf niet onmiddellijk van deze brief op de hoogte zijn geweest aangezien hij niet meer naar huis gaat en ook niet steeds contact heeft met zijn ouders in het dorp.

Daarnaast voert de verzoekende partij aan dat zij van haar broer vernomen heeft dat haar vader vijftien dagen na haar vertrek uit Afghanistan verdwenen is. Haar broer zou hier zelf pas zeven maanden later kennis van gekregen hebben. Volgens de verzoekende partij is het de cultuur om geen slecht nieuws te vertellen aan familieleden die zich op een afstand bevinden. Dit nieuws zou achtergehouden zijn voor de verzoekende partij omdat zij zich in België alleen bevindt en geen steun heeft van naasten. Omdat de verzoekende partij geen contact kreeg met haar ouders, zou haar broer het nieuws uiteindelijk pas na aandringen verteld hebben. De verzoekende partij benadrukt dat zij niet in de mogelijkheid was dit element vroeger mede te delen.

Met betrekking tot het risico op ernstige schade omwille van de veiligheidssituatie in Afghanistan, benadrukt de verzoekende partij dat de verwerende partij de plicht heeft om de meest actuele situatie te beoordelen. Zij verwijst in dit verband naar recente publicaties van UNHCR en UNAMA waaruit een zware verslechtering van de veiligheidstoestand en de verspreiding van het conflict in bijna alle provincies van Afghanistan zou blijken. De verzoekende partij wijst tevens op een toename van gewapende groeperingen in Afghanistan. De verzoekende partij voert verder aan dat zij bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan aan haar lot zal overgelaten worden op de luchthaven van Kaboel en *de facto* als intern ontheemde zal worden beschouwd.

De verzoekende partij voert tot slot aan dat haar mentaliteit en gedachtegang na een verblijf van meer dan één jaar in Europa totaal veranderd zijn en dat uit objectieve informatie blijkt dat “verwestering” terugkeerders blootstelt aan een risico op vervolging.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn van het dorp Namaz Jai gelegen in het district Hiss-e-Awal-e-Kohistan van de provincie Kapisa. Zij verklaart dat haar oudere broer H. sinds 2010-2011 als ingenieur en tolk werkt voor de Amerikaanse troepen in verschillende andere provincies van Afghanistan. Verzoekers broer zou om de twee à drie maanden telkens voor één nacht naar huis zijn gekomen – langer thuis blijven zou omwille van zijn werk te gevaarlijk zijn geweest – en dit voor de laatste keer twee maanden voor verzoekers vertrek. Hoewel de verzoekende partij en haar familie het werk van haar broer altijd geheim hadden proberen te houden in het dorp, zou dit daar omstreeks september/oktober 2015 toch bekend zijn geraakt. Vervolgens zou verzoekers vader via de mullah van de moskee een dreigbrief van de taliban hebben ontvangen waarin verzoekers broer werd opgedragen zijn werk voor de buitenlanders stop te zetten. Een maand later zou de taliban een tweede dreigbrief hebben afgeleverd. Nog eens zeven of acht dagen later zou de mullah een dreigbrief van Hizb-e Islami hebben bezorgd. In de dreigbrieven zouden dreigementen zijn geuit ten aanzien van de gehele familie van de verzoekende partij omwille van de werkzaamheden van haar broer. Na ontvangst van de derde dreigbrief zou verzoekers familie klacht hebben ingediend bij de politie, maar deze zouden hen geen bescherming hebben kunnen bieden. De verzoekende partij verklaart dat het contact met de dorpingen slechter werd en dat zij bij herhaling werd uitgemaakt voor ongelovige. De verzoekende partij zou op gegeven moment heel kwaad geworden zijn en de ramen van de moskee hebben vernield. De bewaker van de moskee zou dit gezien hebben en de verzoekende partij zou diezelfde avond thuis bezoek hebben gekregen van enkele mensen van de moskee en lokale talibanleden die haar kwamen arresteren. De moeder van de verzoekende partij zou haar toen in de oven hebben verstopt en haar vader zou de bezoekers hebben verzekerd dat hij de verzoekende partij zou straffen en naar hen brengen. Vervolgens zou verzoekers vader onmiddellijk contact opgenomen hebben met verzoekers oudere broer en deze zou besloten hebben dat de verzoekende partij het land diende te verlaten. Dezelfde nacht nog zou de verzoekende partij met de hulp van een smokkelaar zijn vertrokken.

Ter staving van haar vluchtrelaas legt de verzoekende partij de volgende stukken voor: haar taskara, een kopie van de taskara van haar broer, een kopie van de taskara van haar vader, een dreigbrief van Hizb-e-Islami, een klacht bij de politie, kopieën van de badges van haar broer, kopieën van tewerkstellingsattesten van haar broer, een e-mailconversatie over de visumaanvraag van haar broer, een kopie van een brief van haar broer in verband met zijn visumaanvraag, kopieën van aanbevelingsbrieven over haar broer en foto's van haar broer.

De taskara's hebben betrekking op identiteitsgegevens die niet betwist worden. Ze hebben geen betrekking op de kern van het vluchtrelaas van de verzoekende partij.

De handgeschreven dreigbrief is op zich niet voldoende om het vluchtrelaas van de verzoekende partij gegrond te verklaren nu niet kan nagegaan worden of deze brief daadwerkelijk door de Hizb-e-Islami opgesteld werd. Immers moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie in het administratief dossier blijkt dat er in Afghanistan sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal waardoor er veel Afghaanse (officiële) documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping verworven zijn zodat de bewijswaarde van Afghaanse documenten relatief is (landeninformatie CGVS, stuk 13, “COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude” van Cedoca van 27 juni 2013). In het gehoorverslag stelt de verzoekende partij dat zij een klacht bij de

politie hebben neergelegd en om bescherming hebben gevraagd (gehoorverslag p.10). Daarentegen blijkt uit de vertaling van de klacht dat het de broer van de verzoekende partij is die de klacht heeft ingediend. Daar dit niet overeenstemt met de verklaringen van de verzoekende partij en omdat er in Afghanistan sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude staat deze klacht de kern van het vluchtrelaas van de verzoekende partij niet.

Zoals in de bestreden beslissing terecht aangegeven wordt bevestigen kopieën van de badges van haar broer, kopieën van tewerkstellingsattesten van haar broer, een e-mailconversatie over de visumaanvraag van haar broer, een kopie van een brief van haar broer in verband met zijn visumaanvraag, kopieën van aanbevelingsbrieven over haar broer en foto's van haar broer de samengelezen met de verklaringen van de verzoekende partij de tewerkstelling van verzoekers broer als tolk en ingenieur voor de Amerikanen. De Raad beklemtoont dat de tewerkstelling van een familielid bij de internationale gemeenschap niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in hoofde van de verzoekende partij.

Gelet de relatieve bewijswaarde van de voorgelegd documenten en het gegeven dat de tewerkstelling van verzoekers broer op zich niet voldoende is om de vluchtelingenstatus te krijgen, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar asielrelaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij louter omwille van de werkzaamheden van haar broer als tolk en ingenieur voor de Amerikanen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève koestert. Uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018, waarvan de referentie is opgenomen in de aanvullende nota die door de verwerende partij werd neergelegd op 16 januari 2019, blijkt dat de nood aan bescherming van personen die beschouwd worden als aanhangers van de Afghaanse overheid of de internationale gemeenschap in Afghanistan afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Aldus dient de verzoeker om internationale bescherming *in concreto* aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft en kan een loutere verwijzing naar de tewerkstelling van een familielid niet volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op volgende pertinente vaststellingen blijft de verzoekende partij desbetreffend in gebreke.

Vooreerst wordt verzoekers geloofwaardigheid op fundamentele wijze ondermijnd door de vaststelling dat zij tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft vermeld dat zij in een vlaag van woede de ramen van de moskee zou hebben ingegooid en vervolgens gezocht zou zijn door de taliban. Blijkens het gehoorverslag verklaarde de verzoekende partij ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar ganse familie bedreigd werd omdat haar broer voor buitenlandse troepen werkte. Haar uitdrukkelijk gevraagd of zij ook zelf bedreigd is geweest, antwoordde de verzoekende partij: *"Nee, alvorens dit kon gebeuren heb ik het land verlaten."* (stuk 14, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Nochtans blijkt uit de verklaringen afgelegd op het CGVS, en wordt ook in het verzoekschrift benadrukt, dat het incident waarbij de verzoekende partij de ramen van de moskee vernielde de directe aanleiding vormde voor haar vertrek uit Afghanistan. In de bestreden beslissing wordt terecht als volgt opgemerkt: *"(...) Wanneer u op deze opmerkelijke tegenstrijdigheid werd gewezen, verklaarde u dat u niet genoeg tijd had gekregen bij de DVZ om alles te vertellen. U verklaart dat u nog verder had willen vertellen, maar dat u de tijd niet kreeg (CGVS p.20). Echter, tijdens het gehoor bij de DVZ werd u gevraagd om een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land en werd u expliciet gevraagd of u zelf ook bedreigd bent geweest (DVZ Vragenlijst vraag 3.5). Dat u vervolgens verklaart dat u nooit persoonlijk werd bedreigd, terwijl u bij het CGVS het tegenovergestelde beweert is niet aannemelijk. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijs worden verwacht om gedurende de volledige asielprocedure eenduidige en coherente verklaringen af te leggen, zeker over zaken die de kern van zijn asielrelaas betreffen, en al zeker over persoonlijke bedreigingen of feiten die hem rechtstreeks aanbelangen. Dit is in casu niet het geval."*

Vervolgens wijst de Raad erop dat de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij haar land van herkomst verliet in de maand mizan van het Afghaanse jaar 1394, hetgeen overeenkomt met september-oktober 2015, maar dat deze verklaring niet strookt met haar situering van de feiten. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde de

verzoekende partij namelijk dat men in mizan 1394 te weten was gekomen dat haar broer voor buitenlanders werkte. Vervolgens zou de familie van de verzoekende partij over een periode van meer dan één maand drie dreigbrieven hebben gekregen, zou zij na ontvangst van de derde dreigbrief klacht hebben ingediend bij de autoriteiten en zou het contact met de dorpelingen zijn verslechterd tot op het punt dat de verzoekende partij uit frustratie de ramen van de moskee zou hebben kapotgemaakt (stuk 4, gehoorverslag, p. 18). Gelet op deze chronologie van de feiten is het niet mogelijk dat de verzoekende partij nog in diezelfde maand (mizan 1394) haar land van herkomst heeft verlaten. Haar verklaring als zouden de dorpelingen pas omstreeks september 2015 lucht hebben gekregen van de activiteiten van haar broer stemt bovendien niet overeen met de vaststelling dat haar broer reeds op 1 juli 2014 in een brief in het kader van zijn Amerikaanse visumaanvraag stelt dat hij door dorpelingen voor ongelovige wordt uitgemaakt en dat hij en zijn ouders al meermaals met de dood werden bedreigd omwille van zijn werk met de Amerikanen (zie stuk 12, Documenten, nr. 9). In het licht van voormelde brief van verzoekers broer kan verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging allerminst overtuigen, zoals ook in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd: *"(...) Immers, hoewel uw familie in uw dorp toen al (i.e. zomer 2014) in een negatief daglicht kwam te staan omwille van het werk van uw broer, blijkt desondanks uit uw verklaringen dat u en uw familieleden steeds in uw dorp zijn blijven wonen, (...) dat u naar school bleef gaan, dat uw familie het dorpsleven bleef verderzetten en dat uw broer zelfs nog af en toe op bezoek kwam in uw dorp. U verklaarde daarbij ook meermaals dat uw broer op zijn werk bij de buitenlanders veilig is, dat hij goed wordt beveiligd en dat hij op zijn werk niet kan worden gearresteerd (CGVS p.4,8,9,12,14,15,18,21). Gelet op deze vaststellingen kan dan ook bezwaarlijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden afgeleid of geconcludeerd worden dat deze omstandigheden leidden tot een accumulatie ervan voor uw familie. Bijgevolg kan nogmaals herhaald te worden dat louter hiermee niet is aangetoond dat u omwille van de functie van uw broer een gegronde vrees voor vervolging kende."*

Voorts is het opmerkelijk dat de verzoekende partij als enige lid van het gezin is moeten vluchten omwille van het werk van haar broer, terwijl uit haar verklaringen en de door haar neergelegde dreigbrief blijkt dat de hele familie wordt bedreigd (stuk 4, gehoorverslag, p. 17, 21; stuk 12, Documenten, nr. 4). Hiermee geconfronteerd tijdens haar gehoor, repliceerde de verzoekende partij dat het voor haar heel gevaarlijk was, maar dat oude mensen, vrouwen en kinderen niet worden lastiggevallen door de taliban of andere groepen (stuk 4, gehoorverslag, p. 17). Het betreft hier een louter blote bewering, die de verzoekende partij op geen enkele objectieve manier staaft.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij incoherente verklaringen heeft afgelegd over de chronologie en het tijdsverloop van de gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor haar vertrek. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht als volgt gesteld:

"(...) Zo vertelde u aanvankelijk dat u het raam van de moskee had kapot gegooid en dat u twee à drie dagen later uit Afghanistan bent weggevlucht (CGVS p.16), om later te beweren dat u nog dezelfde avond dat u het raam van de moskee had gebroken bent vertrokken (CGVS p.17). Wanneer u op uw inconsistente verklaringen werd gewezen, zei u dat u het over de dreigbrief van Hizb-e-Islami had, dat u die twee à drie dagen voor uw vertrek had gekregen en dat het een misverstand betrof (CGVS p.17,20). Echter, na een grondige herlezing van uw verklaringen kan bezwaarlijk worden besloten dat u het over de dreigbrief van Hizb-e-Islami had toen u verklaarde dat u twee à drie dagen nadat u het raam van moskee had ingegooid uit uw land bent weggevlucht, omdat de situatie sindsdien onhoudbaar was (CGVS p.16). Ook over wanneer u de dreigbrieven hebt ontvangen was u weinig eenduidig. U verklaarde namelijk aanvankelijk dat u slechts enkele dagen nadat u de eerste dreigbrief van de taliban had ontvangen al een tweede dreigbrief kreeg en dat het daarna nog één à twee maanden duurde vooraleer de laatste brief van Hizb-e-Islami kwam (CGVS p.10,16), terwijl u later beweerde dat er ongeveer een maand tussen de eerste en de tweede dreigbrief zat en dat u vervolgens slechts na een week de derde dreigbrief hebt gekregen (CGVS p.18). Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw concrete vluchtaanleiding aangetast."

In haar verzoekschrift bevestigt de verzoekende partij zonder meer haar voorgehouden problemen met de taliban. Zodoende doet zij geen afbreuk aan bovenstaande motieven. Zij vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door de verzoekende partij niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind. Zij volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij in haar hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

Tevens wijst de verzoekende partij in haar verzoekschrift op een aantal nieuwe ontwikkelingen in haar relaas. Haar familie zou vanwege het Afghaans ministerie van de hadj een brief hebben ontvangen

waaruit zou blijken dat de verzoekende partij tot de doodstraf veroordeeld werd wegens het ingooien van de ramen van de moskee. Daarnaast zou zij van haar broer hebben vernomen dat haar vader verdwenen is.

Middels een aanvullende nota die de verzoekende partij neerlegt op de terechtzitting van 23 januari 2019 brengt zij fotokopieën bij van volgende documenten (met vertaling): een brief opgesteld door een dorpsoudere op vraag van verzoekers broer H. waarin de politie verzocht wordt een onderzoek in te stellen naar de verdwijning van zijn vader en het districtshoofd van deze verdwijning op de hoogte wordt gesteld (stuk 1); een document van het Afghaans ministerie van religieuze zaken en hadj waarin de politie van Kapisa wordt ingelicht over de vernielingen die de verzoekende partij zou hebben aangericht in de moskee en belast wordt met de afhandeling van de zaak (stuk 2); een brief waarin een aantal dorpelingen de politie verzoeken de verzoekende partij te vervolgen voor het door haar aangerichte vandalisme in de moskee en haar met name ter dood te veroordelen (stuk 3).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers familie de brief van het ministerie van de hadj al twee weken na verzoekers vertrek uit Afghanistan zou hebben ontvangen (in oktober 2015). Niettemin wordt dit document pas neergelegd ter terechtzitting van 23 januari 2019. Er kan worden aangenomen dat indien verzoekers broer niet meer naar huis terugkeerde en maar af en toe contact had met zijn ouders in zijn dorp, dat hij dan niet onmiddellijk op de hoogte kon zijn van deze brief. Doch dat hij dit dermate laat te weten zou zijn gekomen (en daarvan de verzoekende partij op de hoogte zou hebben gebracht) dat dit niet eerder kon worden gemeld dan in het verzoekschrift ingediend op 30 november 2017, acht de Raad niet aannemelijk.

Het is evenmin aannemelijk dat de verzoekende partij ten tijde van haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 12 oktober 2017 nog niet op de hoogte zou zijn geweest van de verdwijning van haar vader, die *nota bene* exact twee jaar daarvoor reeds zou hebben plaatsgehad, zoals blijkt uit voormelde petitie in naam van verzoekers broer H. Uit haar verklaringen blijkt dat de verzoekende partij toch regelmatig contact heeft met haar broer. De uitleg in het verzoekschrift als zou verzoekers broer dit zelf maar na zeven maanden vernomen hebben en dit vervolgens lang verborgen hebben gehouden voor de verzoekende partij, is niet aannemelijk. Dat het de cultuur is om geen slecht nieuws te vertellen aan familieleden die zich op een afstand bevinden, is een loze bewering die de verzoekende partij op geen enkele wijze staft. Bovendien houdt het geen steek dat verzoekers broer de politie minstens zeven maanden na de verdwijning van zijn vader vraagt om hem te zoeken, terwijl de politie blijkens deze brief al op de hoogte was van zijn verdwijning.

De Raad stelt verder vast dat in het verzoekschrift gesteld wordt dat de vader van de verzoekende partij vijftien dagen na haar vertrek verdwenen is. Rekening houdend met het feit dat dit volgens voormelde verklaring van verzoekers broer zou gebeurd zijn op 12 oktober 2015, dient te worden aangenomen dat de verzoekende partij Afghanistan verlaten heeft op 27 september 2015. Echter, blijkens de vertaling van de documenten betreffende de vernielingen aan de moskee zou de verzoekende partij deze hebben aangericht op 29 september 2015, wat niet mogelijk is indien de verzoekende partij twee dagen eerder al vertrokken was.

Nog daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij ter staving van de door haar aangevoerde nieuwe ontwikkelingen slechts fotokopieën neerlegt en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135), benadrukt de Raad dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat haar mentaliteit en gedachtegang na een verblijf van meer dan een jaar in Europa dusdanig zijn veranderd dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst zal worden afgerekend op haar vermeende "verwestering", is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer naar Afghanistan als een verwesterde jongeman gepercipieerd en geviseerd zou worden. Zij toont op geen enkele manier aan dat haar verblijf sinds eind 2015 van haar een dusdanig verwesterde jongeman zou hebben gemaakt dat zij haar leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Louter blote beweringen en verwijzingen naar algemene informatie, zonder dergelijk risico *in concreto* aan te tonen, kunnen niet volstaan.

Gelet op bovenstaande motieven hecht de Raad geen geloof aan de door de verzoekende partij voorgehouden problemen met de taliban en Hizb-e Islami. De verzoekende partij betoogt, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad, dat het onaannemelijk karakter van haar relaas de asielinstanties niet vrijstelt van de plicht het risico voor haar leven of fysieke integriteit na te gaan met betrekking tot de elementen van haar dossier die zeker zijn. De verzoekende partij licht niet toe welke elementen, behalve deze die *in casu* werden beoordeeld, van aard zijn de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in haar hoofde te rechtvaardigen.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van de verzoekende partij vastgesteld worden.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan:

“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij deze motieven niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Afghanistan zou hebben gekend.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

(...)

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

De Raad herinnert aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt in de rechtspraak van het Hof. In dit opzicht heeft het Hof met name geoordeeld dat “Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het Hof verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) “volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het Hof in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt:

In het administratief dossier bevindt zich het rapport COI Focus “*Afghanistan. Security situation in Kapisa province*” van 25 april 2017.

Middels een aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 16 januari 2019 brengt de verwerende partij de volgende rapporten bij:

- EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van december 2017
- EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation - Update*” van mei 2018
- EASO Country Guidance “*Afghanistan – Guidance note and common analysis*” van juni 2018
- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018.

Zowel uit de UNHCR guidelines als uit de EASO Guidance note van juni 2018 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij afkomstig is uit het

dorp Namaz Jai, gelegen in het district Hisa-e-Awal-e-Kohestan in de provincie Kapisa, dient de situatie in het district Hisa-e-Awal-e-Kohestan in de provincie Kapisa onderzocht te worden. Met betrekking tot dit gebied wordt in de aanvullende nota terecht gesteld dat: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Kapisa behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.*

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Kapisa ruw geschat 440.000 inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 101 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kapisa in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Kapisa plaatsvinden voornamelijk doelgericht van aard zijn, waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.”

Uit de meer recente landeninformatie blijkt dat EASO de provincie Kapisa indeelt bij *“Territories where indiscriminate violence is taking place and real risk of serious harm under Article 15(c) QD may be established where the applicant is specifically affected by reason of factors particular to his or her personal circumstances.”*

In andere woorden, de provincie Kapisa is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

In haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar de algemene verslechtering van de veiligheidssituatie in Afghanistan, zoals die blijkt uit de laatste publicaties van UNHCR en UNAMA. Deze informatie toont, gelet op de recente informatie die door de verwerende partij werd bijgebracht met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa, niet aan dat in de provincie Kapisa en het district Hisa-e-Awal-e-Kohestan het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die er terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige bedreigingen voor zijn leven of zijn persoon.

Gelet op wat vooraf gaat concludeert de Raad dat het district Hisa-e-Awal-e-Kohestan gelegen in de provincie Kapisa geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft de aard van de *“persoonlijke omstandigheden”*, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander

persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij "*het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden*" door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Hisa-e-Awal-e-Kohestan gelegen in de provincie Kapisa rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden inroepen die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in het district Hisa-e-Awal-e-Kohestan gelegen in de provincie Kapisa dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het district Hisa-e-Awal-e-Kohestan gelegen in de provincie Kapisa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon –, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofdte van de verzoekende partij bestaat.

In casu brengt de verzoekende partij geen dergelijke elementen bij. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. De verzoekende partij wijst ter terechtzitting van 23 januari 2019 op de activiteiten van haar broer in dienst van de Amerikanen en de (ongeloofwaardig bevonden) problemen van haar familie. Zoals hoger uiteengezet kunnen persoonlijke omstandigheden die het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet vergroten echter geen elementen zijn die maken dat men specifiek wordt geviséerd en die reeds in het kader van de beoordeling van de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aan bod komen. Ook het gegeven dat de verzoekende partij inmiddels reeds meer dan drie jaar in België verblijft en hier een relatie zou hebben duidt er niet op dat de verzoekende partij bij terugkeer naar haar regio van herkomst in Afghanistan een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot loutere blote beweringen waar zij stelt dat zij bij terugkeer naar Afghanistan aan haar lot zal worden overgelaten op de luchthaven van Kaboel en *de facto* een intern ontheemde zal worden. Zij toont ook op geen enkele wijze aan dat het voor haar onmogelijk zou zijn om zich in haar regio van herkomst te vestigen, noch dat haar daar de toegang tot basisvoorzieningen zal worden ontzegd. De Raad benadrukt dat *in casu* geen intern vestigingsalternatief aan de orde is en zich derhalve geen motivering met betrekking tot het redelijke karakter van het intern vestigingsalternatief gelet op de algemene situatie aldaar en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij opdringt. De verzoekende partij toont niet aan dat zij in Afghanistan niet meer terecht zou kunnen bij haar gezin of familie, te meer daar op basis van hoger uiteengezette motieven geen geloof kan worden gehecht aan de verdwijning van haar vader. De Raad benadrukt tot slot dat de verwerende partij *c.q.* de Raad de actuele veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst dienen te beoordelen en dat zij zich niet kunnen en mogen inlaten met speculaties over de toekomstige evolutie van deze situatie.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS